

(4)

KAPITOLA ČTVRTÁ

LIDSKÁ VŮLE A ÚMYSLY A JEJICH MNOHONÁSOBNÁ REINKARNACE

Dne 10.-11. října 1982

Výtah z knihy „Čtvero pojetí duchovní struktury Stvoření“, str. 50 – 66, 4. kapitola.

Dnes přišlo na toto téma následující zjevení:

Je načase zevrubněji propracovat něco o pojetí lidské vůle, úmyslů a jejich mnohonásobné reinkarnace. Současný duchovní stav a proces některých lidí je takový, že dovoluje, aby se některé jednotlivosti této záležitosti zjevily a vysvětlily.

Do této chvíle bylo zjeveno, že to, co lidé na Zemi považují za doslovnou čili fyzickou reinkarnaci, je fakticky reinkarnace jejich vůle a úmyslů, ale ne fyzická reinkarnace jejich ducha a individuální osobnosti.

Proces takové reinkarnace je procesem složitým. Není snadné, aby mu porozuměl ten, kdo se inkaroval do zóny vymístění, která je ovládána negativním stavem a nevědomostí.

V současné době je ale možno vrhnout na tuto záležitost trochu světla vzhledem k faktu, že jistí lidé na Zemi jsou duchovně připraveni tyto poznatky přijmout a zahrnou je do svého života pro svůj duchovní prospěch.

Aby se tomuto procesu řádně porozumělo, je nejdříve nutné se zabývat pojetím lidské vůle a úmyslů.

Každý, kdo je sentientní, se bez ohledu na svůj stav rozpoložení skládá z určitých aspektů, které ho činí tím, čím je. Prvním krokem při nabývání každého takového aspektu je to, že v univerzálním procesu myšlení nastává idea zvláštního a jednotlivého individua, sentientní entity a v tomto případě lidské bytosti. Univerzální proces myšlení je stálým a neustálým stavem vytváření tvořivých idejí, myšlenek, pojetí, představ, kategorií a schránek různých elementů a jejich seskupení – nadělující do nich život, aby tak mohly nést a reflektovat určité jedinečné aspekty Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Jelikož je účelem stvoření (jak bylo nastíněno v „Principech duchovní metafyziky“) stále více se přibližovat k Absolutní přirozenosti Nejvyššího, tento účel se může navěky aktualizovat a uskutečňovat produkcí nekonečného počtu a variet idejí konkrétních nosičů každého aspektu Absolutní přirozenosti Nejvyššího a nadělením jich vědomým, jedinečným a individuálním životem. Tento vědomý, jedinečný a individualizovaný život se stává sebeuvědomujícím se odražečem a nosičem tohoto zvláštního jedinečného aspektu absolutní přirozenosti Nejvyššího.

Proto se univerzální proces myšlení přímo odvozuje z Absolutního procesu myšlení Nejvyššího a je s ním přímo spojen. Nejvyšší postupně a progresivně naděluje a uvolňuje do univerzálního procesu myšlení poznatky o obsahu rozličných aspektů Svě

Absolutní přirozenosti. Takové poznatky univerzální proces myšlení následně využívá pro produkci idejí a představ jejich konkrétní manifestace, aktualizace, realizace a konkretizace ve velmi zvláštní a jedinečném jímači nebo přepravním prostředku. Protože takový prostředek či jímač je nadělen sebeuvědomováním a čivostí, stává se jedinečnou sentientní entitou či lidskou bytostí.

Znalost obsahu a povahy každého jednotlivého aspektu Absolutní přirozenosti Nejvyššího v sobě odráží a obsahuje všechny principy, zákony a kategorie celkové absolutní přirozenosti Nejvyššího. Jedním z principů této Přirozenosti je to, že Absolutní Stav a Rozpoložení Jsoucna a Bytí Nejvyššího se nemůže nikým ani ničím omezovat či ohraničovat. Význam a obsah slova absolutní kromě jiného znamená plnou a úplnou svobodu a nezávislost na jakékoli situaci, stavu, procesu a kondici. Ve skutečnosti zřetelně a zřejmě označuje to, že každá existující situace, stav, proces, rozpoložení a cokoli, co máme, může nastat jen vzhledem k tomuto Absolutně svobodnému a nezávislému Jsoucnu a Bytí, které není nijak omezeno či ohraničeno žádnou takovou situací, rozpoložením, stavem a procesem. Jakékoli omezení či ohraničení by znamenalo, že není absolutní.

Takže když se nějaký poznatek obsahu specifického a jedinečného aspektu Absolutní povahy Nejvyššího uvolní a je nadělen univerzálnímu procesu myšlení, je uvolněn s obsahem samého prvního a nejdůležitějšího principu jeho svobody a nezávislosti na žádné situaci, stavu a procesu. Univerzální proces myšlení proto může ve svém tvořivém snažení působit jen na tomto principu svobody a nezávislosti. Prakticky to znamená, že když univerzální proces myšlení vytváří ideu nádoby pro zadržení znalosti obsahu každého jednoho aspektu Absolutní přirozenosti Nejvyššího, musí tak činit ve svobodě a nezávislosti s dotazem na každou generovanou ideu, prostřednictvím ideje takového dotázání, zdali si taková idea svobodně a nezávisle volí být a existovat nebo být generována. Stav tohoto procesu lze pojímat jako nejvíce důležitý krok k získání vůle a úmyslů. Předtím, než nastává idea nějakého specifického a jedinečného aspektu, aby byla nadělena zvláštním a jedinečným životem a vnější formou, je z absolutního jsoucna a bytí Absolutního procesu myšlení Nejvyššího dotázána, zdali si přeje být svobodně a nezávisle generována do jsoucna a bytí. Idea odpovědi této ideje je prvním, centrálním jádrem její svobodné vůle. Zvážení účelu této ideje pro generování z její svobody a nezávislosti ustavuje její první záměrný akt prostřednictvím ideje úmyslu z její ideje svobodné vůle. Než se odehraje jakékoli uvažování, svobodná vůle musí vyvinout úmysl pro takové uvažování. Bez záměru uvažovat by se žádné uvažování nemohlo konat.

Ať idea generování do svého jsoucna a bytí ve formě specifické a jedinečné sentientní entity či lidské bytosti souhlasí či nesouhlasí se svým generováním za tímto účelem, takovým aktem potvrzuje svou vlastní svobodnou vůli, nezávislost a úmysl. V okamžiku tohoto potvrzení tato idea získává sebeuvědomování jako ideu své svobodné vůle. Takže idea nastává ve svém jsoucnu a bytí.

Jakmile nastává, je jí předložena idea jejího probíhání. V tomto stavu je idea probíhání svobodně a nezávisle zvažována ideou, která nastala předešle. Proces zvažování v tomto stavu dává další popud pro ustanovení záměru probíhat či neprobíhat. Jestliže je kvůli něčemu záměrem neprobíhat, idea zůstává v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího jako potencialita pro jsoucno a bytí. Obecná energie jejího nastávání je využita za obecnými tvořivými účely Nejvyššího.

Je-li záměrem probíhat, do jejího ohniska se dostává další stádium tohoto procesu – stávání se konkrétního projevu této ideje. Toto stávání se se nemůže přihodit, dokud

se neučiní úmyslná volba svobodné vůle jsoucna a bytí ideje, aby probíhala ke svému stávání se.

Takže od samého prvního kroku nastávání každé ideje do poslední fáze její manifestace v konkrétní, jedinečné a zvláštní sentientní entitě či lidské bytosti idea působí na základě své svobodné vůle a volby. Schopnost tak činit ustavuje samotný život ideje. Jelikož nejzazším zdrojem každé takové ideje je Absolutní proces myšlení Nejvyššího, Jehož/Jejíž Absolutní přirozenost je Absolutně svobodná a Nezávislá, idea obnáší všechny atributy svého Původce a nijak se od Něho/Ní nemůže odlišovat. Takže každá idea v každé své formě a obsahu je svobodná a nezávislá.

Z této předběžné úvahy lze dospět k následující definici lidské vůle a úmyslu:

Lidská vůle je centrálním jádrem individuální a individualizované formy sentientního života z Nejvyššího, jádrem, které stále a neustále vytváří uvědomění svobodného a nezávislého konání voleb a které dává popud k transformaci takového uvědomění ve svobodné akty.

Úmysly jsou motivačními faktory lidské vůle od Nejvyššího pro transformaci uvědomění svobody nezávislého konání voleb do svobodných aktů.

Jelikož je vůle centrálním jádrem veškerého obsahu sentientního života a všech jeho forem, je zřejmé, že každý život vůbec je udržován a je možný ze svobodné vůle. Vůle být a existovat činí jsoucno a bytí reálným. Takže život v každé formě, rozpoložení, stavu, situaci a procesu lze udržovat jedině ze svobodné vůle sentientních entit být a existovat. Na druhé straně svobodná vůle sentientních entit, která ustavuje samotný jejich život, může být udržována jen Absolutní svobodnou vůlí Nejvyššího absolutně být a existovat. Taková je sama podstata života a taková je Absolutní povaha Absolutního života – Nejvyššího.

Obsahem a podstatou samotné vůle je její úmysl vždy být a existovat bez ohledu na jakoukoli situaci, kondici, stav, proces, čas a prostor. Proto je životem vůle její úmysl být a existovat na věky věků. Jsoucno a bytí věčnosti se odvozuje od tohoto úmyslu vůle. Bez takového úmyslu by se nemohla žádná vůle aktivovat.

Toto jsou obecné principy vůle a jejích úmyslů. Z nich se odvozují a vytvářejí všechny jednotlivosti a zvláštnosti každé sentientní vůle.

Jelikož sentientní vůle a úmysly hrají takovou ústřední roli ve struktuře a povaze života, lze učinit závěr, že veškeré Stvoření a všechny jeho formy, stupně a kroky jsou uchovány ve funkčním celku ve všech jeho součástech touto sentientní vůlí a jejími úmysly konat. Všechny dimenze a jim odpovídající vesmíry, galaxie, sluneční systémy, planety a tělesa jsou udržovány ve funkční soudržnosti, rovnováze a vyrovnanosti vůlí sentientních myslí a jejich úmysly z Absolutní sentientní mysli a z jejích Absolutních úmyslů.

V metafyzickém smyslu lze pojímat jsoucno a bytí Absolutní svobodné vůle a jejích Absolutních úmyslů – stav, ze kterého se odvozují všechny svobodné vůle a úmysly všech sentientních entit ve jsoucnu a bytí.

Takže lze postulovat jsoucno a bytí – z tohoto Absolutního zdroje – globální svobodné vůle a jejích úmyslů celého Stvoření jako jedné úplné sentientní entity; jedné dimenze; jednoho vesmíru; jedné galaxie; jednoho slunečního systému; jedné planety; jednoho člověčenstva; jednoho národa; jedné společnosti; jedné skupiny a jedné singulární sentientní entity. V jednotlivostech, jedinečnostech a zvláštnostech, jakož i v jejich společenství udržují veškeré Stvoření a všechny jeho části ve funkčním, vyváženém a soudržném módu.

Protože každá jednotlivá sentientní entita je extenzí a procesem jednoho specifického a jedinečného aspektu Absolutní přirozenosti Nejvyššího, mají vůle a úmysly takové sentientní entity substanciální a životně závažný význam pro náležitou funkci veškerého Stvoření a všech jeho součástí. Důležité je, že nikdo jiný nemůže či nesmí být nosičem a odražečem takového specifického a jedinečného aspektu Absolutní přirozenosti Nejvyššího, ale jen tato zvláštní sentientní entita, která ze své svobodné vůle a volby a s takovým úmyslem souhlasila být tímto věčným nosičem a odražečem takového aspektu.

Život Stvoření a všech jeho součástí a jednotlivostí závisí na všech aspektech Přirozenosti Nejvyššího v jejich celku. Takže závisí na vůli a úmyslu každé sentientní entity, zda je reprezentantem a konkrétním manifestantem každého specifického aspektu za účelem stálého a neustálého udržování a rozvíjení života veškerého Stvoření a všech jeho částí a jednotlivostí. Takže vůle být a existovat se záměrem této vůle obnášet a projevovat takový specifický aspekt Absolutní přirozenosti Nejvyššího je základnou a základem, na nichž veškeré Stvoření se všemi svými globalitami, generalitami, lokalitami a singularitami stojí.

Jakmile se každá sentientní idea ve svém počátečním stádiu jako idea ze své svobodné vůle rozhodne mít takový úmysl, poprvé se inkarnuje do specifického stavu, rozpoložení, místa či času ve Stvoření. Z této pozice se sentientní entita ze své svobodné vůle a úmyslu být a existovat podílí svou specifičností a jedinečností na udržování a vytváření podpůrného životního systému v oblasti, ke které se sama určila. Tato oblast – v tomto jednotlivém případě tato planeta a všechny sentientní entity, které tuto planetu obývají, věčně závisejí na vůli a úmyslu všech ostatních být a existovat. Nikdo nemá specifičnost a jedinečnost fungování druhých. Specifická vůle a úmysl každé osoby, která podporuje život ve všech obecných vůlích a úmyslech, musí tak či onak být stále přítomna v této pozici až do konce jednoho cyklu Stvoření.

Přítomnost takové zvláštní vůle a úmyslu sentientní entity nijak neznamenaá či nevyžaduje, aby sentientní entita v plnosti svého jsoucna a bytí byla také neustále fyzicky přítomna v této jedné pozici až do konce jednoho cyklu Stvoření. Taková situace by byla násilím na svobodné vůli a úmyslu sentientní entity konkrétně obnášet a reprezentovat aspekt Absolutní přirozenosti ve všech stavech, rozpoloženích, místech, časech a situacích.

Důležitým principem zde je si uvědomit, že sentientní entita přijímá ze své svobodné vůle realizaci určitého poslání v určitém místě a stavu. V okamžiku přijetí tohoto pověření jsou všechny úmysly sentientní entity zaměřeny na provádění tohoto poslání. V obecném smyslu je pověřením každé sentientní entity, aby plně a zcela manifestovala tento jeden aspekt Absolutní přirozenosti Nejvyššího na jednom určitém místě či stavu. Po té, co je tento aspekt plně a zcela manifestován touto

přítomností sentientní entity v daném místě či stavu, sentientní entita postupuje do jiného místa či stavu, takže manifestace tohoto aspektu může dojít plodného dozrání někde nebo někdy jinde ve Stvoření.

Jiným důležitým důvodem, proč sentientní entita musí postoupit z jednoho místa k druhému, z jednoho stavu do druhého, je kvůli individuálnímu věčnému duchovnímu pokroku. Jsouc v relativní kondici, sentientní entita nemůže manifestovat jeden aspekt Absolutní přirozenosti Nejvyššího v absolutním smyslu. Sentientní entita je v tomto ohledu omezena svou vlastní relativitou a omezeními stavu či místa, do kterého se inkarnovala v každém daném okamžiku svého věčného pokračování. Toto místo či stav nedovoluje vyvolání veškerého obsahu obnášeného aspektu, jehož velikost a hloubka přesahuje jejich schopnost s ním zacházet nebo na něj být vybaven. Každý stav, místo, situace, stupeň, krok a kondice ve Stvoření jsou vybaveny přijmout a umožnit spustit jen tolik, kolik bylo jednotlivému aspektu určeno a kolik potřebuje z hlediska svých vitálních funkcí. Nemohou přijmout či spustit více než toto. Avšak byly by nefunkční a kontraproduktivní, kdyby měly méně než své potenciály.

Proto když sentientní entita manifestuje specifický element aspektu této Absolutní přirozenosti relativně k okolnostem této situace, musí dosáhnout nejvyšší úrovně manifestace tohoto aspektu v souladu se zákony a principy věčného duchovního pokroku. Jelikož předešlé místo či stav manifestace sentientní entity není svou povahou a funkcí s to spustit či přijmout jakoukoli vyšší úroveň manifestace takového aspektu, než na jakou je vybaven, žádná sentientní entita nemůže mít žádnou touhu či úmysl ze své svobodné vůle se fyzicky reinkarnovat do téhož místa, stavu, situace nebo stupně. Jestliže by taková věc bylo možná, znamenalo by to okamžitou věčnou smrt takové sentientní entity. Veškerý život je v sentientní entitě udržován vůlí a úmyslem k jejímu věčnému duchovnímu pokroku a k manipulaci tohoto aspektu, který je reprezentantem Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Život do sentientní entity plyne z Nejvyššího procesem a prostřednictvím procesu vyčerpání jednoho elementu takového reprezentativního aspektu. Jakmile tento element vyčerpá své životní energie ve vztahu k místu a stavu jednotlivé specifické inkarnace, nemůže již sentientní entitě v této zvláštní vnější formě a lokalitě poskytovat život. Proto musí sentientní entita aktivovat jiný element tohoto aspektu, který by jí poskytl pokračující tok života. Jestliže by se sentientní entita ve svém celku pokusila plně a zcela reinkarnovat do své předešlé inkarnace, nebyla by s to najít žádné prostředky spuštění tohoto procesu, jelikož byly plně vyčerpány v předešlé inkarnaci. Tudíž by se zde nemohla zachytit. Opakované snahy tak učinit by v sentientní entitě zadusily jakýkoli život a tento zvláštní život by byl vypuzen do svého Absolutního zdroje, aniž by manifestoval svoji formu. Proto není v témže stupni možná žádná fyzická, osobní, celková a úplná reinkarnace jedné sentientní entity v jejím duchu, duši a těle.

Avšak hlavní dilema zde je to, že žádné místo, stav, kondice, situace atd. nemůže přežít bez neustálé vnitřní přítomnosti zvláštního reprezentativního aspektu, kterým tato konkrétní sentientní entita je a který reprezentuje. Na straně druhé by sentientní entita nemohla přežít neustálou přítomnost v této jedné situaci, místě či stavu, jestliže by byla nucena se sem stále a opět vracet.

Toto dilema či paradox jsou jen zdánlivé. Nastává pouze z pozice vnější mysli. Vnější mysl je ve svém pojmání omezena prostorově - časovými kategoriemi fyzického kontinua, z něhož je vybudována. Řádné porozumění jakémukoli pojetí je ještě více ohraničeno a omezeno u těch, kdo jsou momentálně ze své svobodné vůle a volby lapeni v zóně vymístění, kde je negativní stav aktivován a dominuje dle principu nevědomosti a zkreslování. Z této omezené, ohraničené, nevědomé a zdeformované

pozice vznikají falešné ideje doslovné, fyzické a konkrétní reinkarnace celé sentientní entity.

V realitě pravého Stvoření není sentientní mysl ve své vůli a úmyslech omezena, ohraničena ani nepodléhá zákonům a principům prostorově - časového kontinua. Každá sentientní entita tudíž může být simultánně a synchronně přítomna v jakémkoli místě, stavu, kondici či situaci ve Stvoření dle své vůle a úmyslu bez nutnosti být zde přítomna svou fyzickou úplností. Jelikož vůle a její úmysly obsahují a reflektují celek sentientní entity, touto vůlí a jejími sklony je zde sentientní entita přítomna ve svém celku.

Reprezentativní aspekt Absolutní přirozenosti Nejvyššího je nesen a reflektován vůlí a úmysly této jednotlivé sentientní entity a jejími specifickými elementy, které jsou potřebné pro udržování a podporu života v jednom zvláštním místě, stavu, kondici či situaci ve Stvoření, zde zůstává a zde je zachován. Zvláštní obsah vůle a jejích úmyslů je sentientní entitou zanechán. Tento zvláštní obsah její vůle se vztahuje ke specifčnosti reprezentativního aspektu relevantního ke specifčnosti této situace, místa, stavu či rozpoložení. Pro tuto zvláštní sentientní entitu splnil z jejího hlediska specifický aspekt obsahu reprezentace v této zvláštní situaci svůj užitek. Sentientní entita svobodně a úmyslně ten zvláštní aspekt opouští, aby s ním udržovala spojení za účelem podpory vzájemného propojení všech po celém Stvoření.

Z hlediska této situace, místa, stavu či kondice, situace, která má svou vlastní globální a specifickou vůli a úmysl, zanechaný specifický aspekt vůle a úmyslu sentientní entity stačí k tomu, aby se sentientní entita pojímala tak, jako by nikdy neodešla.

Jelikož princip povšečnosti stanoví, že každá část celku v sobě obsahuje celek v jeho povšečnosti, obsahuje zanechaný aspekt vůle a úmyslu sentientní entity povšečnost přítomnosti této sentientní entity, která není nijak vázána prostorově - časovými zákony a principy.

Aby se tomuto procesu a všemu, co se k němu vztahuje, lépe porozumělo, bylo by užitečné o něm uvažovat v následujících bodech:

(1)

Lidská vůle je jádrem sentientního života jako jeho hybná síla a motivace k bytí a existenci. Veškeré úmysly této vůle jsou zaměřeny ke jsoucnu a bytí života obecně a individuálního života zvlášť. Toto je sjednocující princip všech singulárních vůlí a jejich úmyslů k jsoucnu a bytí. Takový sjednocující princip udržuje kontakt, spojení a vztah všech takových vůlí a úmyslů. Všechny vůle ve Stvoření a jejich úmysly jsou tudíž navzájem propojené, ve vztazích a závislé. Takovým obsahem a sklonem jsou přítomny v každé jiné bez nutnosti být přítomny v každém místě či stavu ve fyzické - zevní formě. V tomto ohledu lze pojímat, že každá vůle sentientní entity a její úmysl být a existovat jsou přímo spojeny s vůlí a sklonem skupiny, národa, sentientních entit celé planety, celého solárního systému, celé galaxie, veškerého vesmíru, celé dimenze, s vůlí veškerého Stvoření.

Prostřednictvím takto navzájem propojené a vztahy spojené povahy je specifický obsah jedné vůle a jejího úmyslu přítomen kdekoli a kdykoli bez ohledu na vlastní okamžitou fyzickou - zevní přítomnost v jakémkoli jednotlivém místě, čase nebo stavu.

Takže by bylo přebytné a kontraproduktivní, aby někdo byl fyzicky - zevně přítomen dvakrát či vícekrát ve stejném místě, stupni či situaci. Taková možnost je v rozporu s pravým obsahem svobodné vůle a jejího úmyslu být a existovat.

Obsah a význam termínu „být“ a „existovat“ je dynamický, znamenající neustálý progresivní pohyb. Jakýkoli modus opakování, ať by byl jakýkoli, znamená regresi, a tudíž není z pravého jsoučna a bytí.

(2)

Globální vůle a její úmysly s ohledem na veškeré Stvoření vznikají v Absolutní vůli Nejvyššího a v jejích Absolutních úmyslech, odvozují se z nich, mají k nim vztah a jsou s nimi přímo spojeny. Vzhledem k této vzájemné a přímé propojenosti, vztažnosti a závislosti všech singulárních, lokálních a globálních vůlí a jejich úmyslů majících vztah k jedné ústřední vůli a jejím úmyslům majícím vztah k celému Stvoření, je každý svou vůlí a úmysly spojen, ve vztahu a závislý vzhledem k Absolutní vůli Nejvyššího jejím Absolutním úmyslům.

V takovém vztahu a propojení spočívá věčná přítomnost Nejvyššího, jelikož všechny vůle být a existovat se všemi jejich úmysly udržovat jsoučna a bytí vyvěrají z Absolutní vůle a Úmyslů Nejvyššího udržovat věčně jsoučna a bytí. Takže Nejvyšší je vždy přítomný v něčí vůli a úmyslech k vlastnímu jsoučnu a bytí jako ve Svém vlastním jsoučnu.

Jelikož Nejvyšší je stejný ve všech vůlích a úmyslech, vůle být a existovat a úmysl věčně udržovat toto jsoučno a bytí jsou ve své esenci a substanci pozitivní a dobré.

Dobrota a pozitivnost takové situace je obecně rozšířena prostřednictvím nekonečného počtu a variet sentientních aktivit, které reprezentují každý jednotlivý element takové vůle a jejích úmyslů.

Absolutní povaha elementu reprezentovaného jednotlivou sentientní entitou a v této entitě se uvolňuje k realizaci v progresivních krocích. Každý progresivní krok vyžaduje odpovídající vhodnou situaci, aby dosáhl své plodnosti. Když jí dosáhne, další krok vstupuje do svého jsoučna a bytí, aby uvolnil odlišný aspekt obsahu elementu. Tento krok pak ve všech ohledech bez výjimky vyžaduje odlišný stupeň a úroveň manifestace. Bylo by tudíž pro tento krok nemožné dojít plodnosti, jestliže by nastávala fyzická - zevní reinkarnace téže sentientní entity do stejného stupně jsoučna a bytí.

Avšak předchází krok aspektu elementu zůstává včleněn v globální vůli tohoto stupně a jejích úmyslech udržovat všechny aspekty všech elementů v jejich jsoučnu a bytí v tomto stupni. Jelikož v této globální přítomnosti je také přítomnost všech singularit a Nejvyššího, není fyzická reinkarnace nutně potřebná pro udržování přítomnosti v jednotlivém stupni až do konce progresivního cyklu.

(3)

Existují stálá vzájemná propojení a vztahy všech následných kroků takových elementů a jim odpovídajících aspektů, takže každý předcházející krok je základnou a základem, na nichž je postaven krok další. Jelikož je tato základna a základ aktivním procesem, musí být neustále udržován přítomností sentientních entit. Jak vyplývá z principů duchovní metafyziky, je jsoučno a bytí veškerého Stvoření závislé na jsoučnu a bytí sentientních myslí. Tudíž jsoučno a bytí základny a základu každého progresivního kroku závisí od přítomnosti sentientních entit.

Proto jsou z Absolutního procesu myšlení Nejvyššího prostřednictvím univerzálního procesu myšlení za tímto speciálním účelem neustále vytvářeny zvláštní ideje. Takové zvláštní ideje se stávají sentientními entitami, které ze své svobodné vůle a úmyslů inkarnují na tuto základnu a základ, aby udržovaly její funkci, takže duchovní pokrok

může věčně pokračovat. Protože je ale každá idea v Absolutním procesu myšlení sama o sobě svou povahou progresivní, nemůže v tomto rozpoložení zůstat navždy. Taková situace je ve Stvoření nemyslitelná. Proto poté, co idea odslouží svůj čas v této zvláštní funkci, postupuje do nového kroku a tak dále a dále po celou věčnost. Po dobu přítomnosti v takové situaci či místě každá sentientní entita zanechává plné stopy své vůle a úmyslů udržovat jsoucnost a bytí každého progresivního kroku funkční. Tento krok slouží jako základna a základ pro další progresivní krok. To pokračuje až do konce jednotlivého cyklu Stvoření.

Sentientní entita, která dle své svobodné vůle a úmyslů nahrazuje sentientní entitu předcházející vzhledem k témuž univerzálnímu účelu, dědí všechny vůle a úmysly všech sentientních entit, které se v tomto kroku fyzicky zúčastnily. Čím více se dědicí sentientní entita ze své svobodné vůle a úmyslu sama ztotožňuje s vůlí a úmysly všech ostatních, tím více se jim stává podobnou. Stupeň, míra, rozsah a intenzita takové identifikace určuje její úplnost a plnost.

Dobrym příkladem takové identifikace je rozhodnutí následovat na Zemi vůli Boží. Vůlí Ježíše Krista je přinést spasení každému, kdo je v negativním stavu. S tímto úmyslem Svého poslání na Zemi zde zanechal Svou vůli a úmysl spasit každého z negativního stavu. Každý, kdo se následně inkarnuje do této linie ustanovené Ježíšem Kristem ze své svobodné vůle a úmyslu, zdědí Vůli a úmysl Ježíše Krista spasit každého z negativního stavu. V takové vůli a úmyslu je Ježíš Kristus věčně přítomen. Proto jsou takoví lidé oprávněně nazýváni syny/dcerami Božími, jako je Ježíš Kristus Sám/Sama příležitostně nazýván takovými jmény jako Syn Boží, či Syn člověka (za účelem zobrazení tohoto principu kromě mnoha jiného).

Intenzita, míra, rozsah a stupeň ztotožnění se těchto lidí s vůlí a úmyslem Ježíše Krista určuje, nakolik jsou jako Ježíš Kristus a Jemu podobní. Čím intenzivnější, extenzivnější a hlubší ztotožnění se s takovou vůlí a úmyslem, tím více jsou jako Ježíš Kristus a jsou Mu podobní a tím více je Ježíš Kristus v nich přítomen.

Jistí lidé jsou s to dosáhnout téměř úplnou identifikaci s takovou vůlí a úmyslem Ježíše Krista, čímž Ježíši Kristu umožňují, aby v nich byl přítomen více než v někom jiném, kdo se s touto situací ztotožňuje na nižším stupni. Takoví lidé se svým životním stylem, vůlí, náklonností, zkušeností, postojem, chováním a dokonce i svým vzhledem stávají vskutku podobnými Ježíši Kristu, takže si někteří myslí, že je to reinkarnovaný Ježíš Kristus Sám. V tomto duchovním smyslu, dle této vůle a úmyslu, to je Ježíš Kristus. To ale neznamená, že Ježíš Kristus se fyzicky reinkaroval, jak tomu mnozí lidé věří. Progresivní modus vůle a úmyslu Ježíše Krista spasit každého od negativního stavu nemůže zahrnovat mnohonásobnou, omezující a ohraničující fyzickou reinkarnaci do téhož stupně, protože by to narušilo základní princip svobody a nezávislosti každého postupovat v progresi. Také by to znamenalo, že Ježíš Kristus nebyl s to provést to, si předsevzal provést, když fyzicky pobýval na Zemi. Toto je úplně nemožné. Tudiž návrat do téhož stupně a kroku by zrušil účinek předešlé inkarnace a duchovně by celé Stvoření – obrazně řečeno – uvrhl zpět do doby kamenné. To by nebyla spása, ale další a hlubší zotročení v negativním stavu. Vůle a Úmysl Ježíše Krista zůstává a je funkční u každého, kdo přijímá Jeho/Její dědictví a Jeho/Její Vůli a Úmysl. To neznamená, že se Ježíš Kristus nemůže osobně objevit na této Zemi. Avšak takové objevení se již nevyžaduje jeho fyzické zrození, jelikož fyzický zdroj byl již prožit a jeho účel splněn. To by bylo opakující se, kontraproduktivní, omezující, ohraničující a regresivní. Taková situace je v rozporu s Přirozeností a Vůlí Nejvyššího.

Tento příklad tedy lze považovat za analogii toho, jak se lidé inkarnují do vůle a úmyslů jiných a stávají se jim podobnými dle rozsahu, stupně, míry a intenzity ztotožnění jejich vůle a úmyslů s vůlí a úmyslem předešle inkarnovaných osob v tomto kroku. Prostřednictvím tohoto vzájemného propojení a vztahů vůlí a jejich úmyslů je každý vždy přítomen v odpovídající situaci bez regresivní nutnosti reinkarnovat se tam opět omezujícím a ohraničujícím fyzickým způsobem prostřednictvím fyzického narození.

(4)

Vzájemná propojenost a vzájemné vztahy všech vůlí a jejich úmyslů sledují určitou přímou a kruhově - spirální linii dle řádu Stvoření – od nejnižšího k nejvyššímu a od nejvyššího k nejnižšímu. Toto je hierarchie duchovní organizace. V praktickém smyslu to znamená, že každá jednotlivá sentientní entita, která dle své vůle a úmyslu zaujímá místo v nejvyšší oblasti Stvoření a nejnižší úroveň jeho poznání a obsahu je přímo spojena se všemi svými protějšky v pořadí až do intermediální úrovně; skrze intermediální úroveň až do úrovně duchovní; a skrze úroveň duchovní s Nejvyšším. Tito se všichni nacházejí na téže linii určitého aspektu vůle a úmyslu, který postupně projevují, aktualizují a realizují.

Toto uspořádání lze v konkrétní situaci pojímat tak, že sentientní entity mají duchovní rádce. Duchovní rádci a ti, komu radí, mají po celé linii až po nejvyšší, ryzí a Absolutní zdroj v Nejvyšším ve svých vůlích a úmyslech stejné náklonnosti. Proto je každému přiděleno mnoho duchovních rádců s jedním nejvyšším rádcem, Kdož je Sám/Sama Nejvyšší, aby se udržovalo plynutí všech úrovní a stupňů Absolutního aspektu Vůle a Úmyslů v jejich jednotě, jednosti a harmonii společně s jednotou, jedností a harmonií všech vůlí a úmyslů a totalitami všech jejich aspektů. Protože všichni duchovní rádci jsou přítomni ve svém jsoučnu a bytí, sdílejí veškerou svoji vůli, úmysly a náklonnosti s tím, komu radí. Rozsah, stupeň a intenzita jeho identifikace s vůlí, úmysly a náklonnostmi rádců ho činí jakoby jedním z nich. Takovým způsobem spojení jsou všichni duchovní rádci stále přítomni ve stupni, do kterého se ten, komu radí, v současnosti inkarnoval, aniž by měli nějakou potřebu se osobně inkarnovat do omezujícího a ohraničujícího fyzického prostředí. Když ten/ta, komu se radí, splní svou roli v tomto stupni, spojí se se svými rádci zanechávaje svou vlastní vůli a úmysly, jimiž on/ona a jeho/její předešlí duchovní rádci pokračují ve své přítomnosti v tomto stupni až do konce cyklu tohoto stupně. Ten, komu se radilo, se po svém fyzickém odchodu z tohoto stupně stává duchovním rádcem někoho, kdo ze své svobodné vůle a úmyslu inkarnoval do tohoto aspektu vůle a úmyslu, který zanechali jeho/její předchůdci. Takže jeden zůstává v tomto stupni tím, že se stává duchovním rádcem svého následovníka. Takto není linie nikdy přerušena zachovává se základna a základ dalšího progresivního kroku a nikdo nikdy nemusí postupovat zpět způsobem fyzické reinkarnace vlastního jsoučna a bytí prostřednictvím omezujícího a ohraničujícího neduchovního fyzického zrodu.

Protože se však někteří následovníci ze své svobodné vůle a úmyslu ztotožní s vůlí a úmysly svých předchůdců do tak značného a intenzivního stupně, vzniká falešný dojem a pocit, jako by se někdo mnohokrát fyzicky inkarnoval do téhož stupně. Tento falešný závěr je možný jen z pozice zón vymístění, kde je aktivován negativní stav a panuje prostřednictvím nevědomosti, omezení, zákazů a konečností nebo kde je vše bráno doslovně, fyzicky a ne duchovně.

(5)

Z této vzájemné propojenosti, vztažnosti a komunikace, jak byly popsány v předcházejících bodech a v principech duchovní metafyziky, je vybudováno univerzální vědomí a nadosobní duševnost. V nich jsou obsaženy a zahrnuty všechny

zkušenosti, vzpomínky, události, dění, aspekty, elementy a součást všech ostatních a všeho ostatního. Tyto jsou vždy k dispozici pro uvolnění k realizaci, k opětovnému prožití atd. se provede prostřednictvím úplného okamžitého ztotožnění se nositele s takovým obsahem skrze vůli a úmysl k takovému ztotožnění se a za takovým účelem. V procesu této okamžité identifikace se tudíž jeden stává touto zkušeností či tou osobou, která ji prožila, aniž by se vzdal své původní a jedinečné identity.

Takto je každý přítomen v každé dimenzi, vesmíru, galaxii, slunečním systému, planetě, národě, společnosti, skupině a v každé jednotlivé osobě. Takže nikdy není žádná potřeba možnost regresivní reinkarnace opět a zase do stejného stupně. Nesloužilo by to žádnému užitku. Jestliže se někdo z toho či onoho důvodu chce vrátit zpět, může tak učinit svou vůli a úmysly, které zanechal, a skrze ně a prostřednictvím těch, kterým radí a k nimž byl ze své svobodné vůle a úmyslu přidělen.

Takto jeden může vyřešit vše, co potřebuje vyřešit, prostřednictvím těch, kdo jsou ve stavu identifikace s jím zanechaným aspektem jeho vůle a úmyslu, a prostřednictvím vlastní přítomnosti v univerzálním vědomí a nadosobní duševnosti všech. Tato univerzální a věčná schopnost zabraňuje u každého nutnosti vlastní regrese zpět do téhož stupně stvoření.

(6)

Jestliže by se dovolilo, aby se udála fyzická reinkarnace, vedlo by to k zničujícímu stavu vzájemného zániku a zničení. Zde je důležité, že reinkarnace do téhož místa či stupně Stvoření je reinkarnací do zanechaného specifického aspektu vlastní vůle a úmyslu. Paradoxem zde je to, že místo či stupeň, do něhož se jeden pokouší reinkarnovat, je již obsazeno zanechaným aspektem jeho vlastní vůle a úmyslu a všemi těmi, kdo tento aspekt zdělili a zahrnuli do své vůle a úmyslu. Jelikož jedinec vždy sleduje svou individuální linii progresu, je nemožné tuto linii v rámci jednoho časového cyklu změnit. Počáteční volbou z vlastní svobodné vůle a úmyslu v okamžiku, kdy jedinec vešel do jsoucna a bytí, bylo progresivní následování této linie až do konce jednoho cyklu Stvoření. Takže násilná změna linií by byla porušením vlastní svobody volby, svobodné vůle a původního úmyslu. Toto porušení by vedlo k okamžitému zničení. Porušit svobodnou vůli a úmysl jedince znamená ho zabít.

Takže v tomto ohledu by se jeden mohl fyzicky reinkarnovat pouze do téže linie a v ní. Jelikož by to bylo regresí do předešlého stavu tohoto stupně, jeden by se reinkarnoval do fyzicky, duševně a duchovně obsazeného rozpoložení a stavu. Aby se taková reinkarnace uskutečnila, jeden by musel zničit všechny ostatní na této linii včetně zanechaného aspektu vlastní vůle a úmyslu. A jelikož je jedinec v tomto aspektu obsažen ve své celosti, simultánně by zničil sám sebe. Takže procesem takové fyzické reinkarnace by nastalo zrušení nejen vlastního jsoucna a bytí, ale též zrušení všech ostatních, kteří by přítomně zaujímali na této linii místo. Takto by vůle a úmysl každého být a existovat přestala být a existovat. A jelikož vůle a úmysly všech jsou navzájem spojeny a ve vzájemných vztazích, taková možnost by vedla ke konečnému zničení všech vůlí a úmyslů k bytí a existování. V takovém případě by celé Stvoření přestalo být a existovat.

Z tohoto bodu lze jasně vidět, jestliže se chce, jaké zničující důsledky by každá fyzická, doslovná a osobní reinkarnace přinesla veškerému Stvoření. Každé duchovní pojetí by se mělo uvážit v jeho univerzálních důsledcích pro celé Stvoření a ne jen z vlastního a omezeného lokálního a jednoduchého pohledu.

(7)

Jak se předtím uvedlo, je každý dle své vůle a úmyslu jedinečným nositelem a reflektorem jedinečného aspektu Absolutní vůle a Úmyslu Nejvyššího. To znamená, že každý je neopakovatelný ve své esenci a substanci a ve specifickém a jedinečném obsahu své vůle a úmyslu.

Zevní formy Stvoření a všechna jejich prostředí jsou přizpůsobeny této kondici, protože svou strukturu a povahu odvozují ze sentientní mysli. Vzhledem k tomuto uspořádání je každá situace do posledního detailu jedinečná a neopakovatelná v každém daném okamžiku svého stavu, kondice, času, rozpoložení, místa atd. V tomto ohledu nemohou pro téhož jedince nikdy nastat dvě přesně stejné situace a okolnosti. Fyzická reinkarnace téhož individua do téhož stupně či místa Stvoření by byla opakováním téhož stupně. Taková situace by sama sebe vymazávala ze jsoucna a bytí, jelikož by na své místo a stav, který již má, činila nátlak svou předešlou pozicí v tomto stupni. Tato situace by v celém Stvoření vedla k takovému zmatku a rušení, že by nakonec každý skončil v úplném šílenství, což by pak vedlo k univerzální sebevraždě.

Touha po fyzické reinkarnaci do téhož stupně je rozporuplnou vůlí a úmyslem. Právý obsah vůle a jejího úmyslu je vždy pro jedinečnou manifestaci, reprezentaci a zkušenost jsoucna a bytí. Tento princip je použitelný ve všech ohledech bez jakékoli výjimky a výluky. Touha opakovat tentýž stupeň v omezující a ohraničující fyzické formě směřuje proti pravé vůli a úmyslu každého. Kdokoli jde proti vůli a jejímu úmyslu, jde proti samému životu, a tudíž ruší každý život.

(8)

Jiný aspekt svobodné vůle a jejího úmyslu být a existovat lze nalézt v její potřebě neustálého věčného pokroku. Jsoucno a bytí jsou tedy ve stavu neustálého proudění, změny, tekutosti, pohyblivosti, rozmanitosti a mnohostrannosti.

Tento princip je použitelný a platný po celém Stvoření a v každé situaci bez výjimky a vyloučení čehokoli. Není možné žádné jiné pojetí svobodné vůle a jejích úmyslů. Jakékoli jiné pojmání by zrušilo esenci a substanci jsoucna a bytí, které se odvozuje od svobodné vůle a úmyslu sentientní mysli být a existovat.

Touha po regresivním způsobu života opakovanou fyzickou reinkarnací do jednoho stupně však ruší tento věčný tok života směrem vpřed a dále a nutí život, aby šel zpět do rozpoložení či stupně, který již byl jednou prožíván. Není v tom žádný rozdíl, jestliže fyzicky reinkarnovaná osoba přichází do jiné doby či kondice. Ačkoli vstupuje do jiné doby a kondice, přichází do téhož stupně Stvoření. Vstoupit do téhož stupně Stvoření znamená jít zpět, což je porušením všech principů a zákonů jsoucna a bytí. Bylo by to stagnující a regresivní situací, která by zadusila jakoukoli vůli a úmysl žít, být a existovat.

(9)

Esencí a substancí jsoucna a bytí, jak se odvozuje z Absolutní esence a Substance Nejvyššího, je jeho tvořivost a stálá novost. Vůle být a existovat je esenciálně a substanciálně tvořivým stavem a procesem a všechny úmysly takové vůle jsou zaměřeny k tomu, aby jeden byl produktivní, tvořivý, konstruktivní, nápaditý a aby se stále přinášelo něco nového.

Toto je motivační faktor jsoucna a bytí, který vyvěrá a odvozuje se ze svobodné vůle a jejího úmyslu být a existovat. Opakuje se: Tento princip je platný a použitelný kdekoli

a kdykoli ve Stvoření bez ohledu na stav, kondici, proces, situaci, čas, místo, aspekt či zkušenost.

Tvořivý proces je vždy procesem novým. Bez ohledu na to, čím je nebo jaký je, v něm nelze nalézt nic, co by mělo povahu opakování.

Fyzická reinkarnace do stejného stupně je kontraproduktivní, netvořivá a opakující starý stav, kondici a situaci. Nelze v ní nalézt nic nového bez ohledu na odlišnosti v časných elementech. Odlišnost ve fyzických časných elementech je iluzí, jelikož v oblasti ducha a jeho vůle a úmyslů neexistuje žádný čas.

Jelikož v nitru jsoucná a bytí, které má platnost, neexistuje čas, není žádného rozdílu, který nastává takovou reinkarnací v odlišné době či v odlišných sociálních, ekonomických, politických či jiných podmínkách. Tyto okolnosti jsou všechny spjaté s časoprostorem. Veškerá jejich znalost je tudíž k dispozici ve vlastní Niterné mysli a v její svobodné vůli a úmyslu mimo jejich prostorově - časovou realizaci. Proto je tato zdánlivá novota situace velkolepým podvodem a sebeklamem, které ničí pravou vůli a její úmysl být věčně tvořivým a vždy vynalézat nové věci a situace.

(10)

Aby svobodná vůle s jejími úmysly byla produktivní, tvořivá, konstruktivní a aby byla progresivní, vyvíjela a rozvíjela se a přicházela na nové, přesahující zkušenosti, poznatky a ideje, poskytuje jí Nejvyšší neustále příležitosti, vhodné okolnosti a možnosti tak činit. Je Absolutní vůlí Nejvyššího a jejím Úmyslem vytvářet pro každého taková stálá a neustálá zaopatření. Tatáž možnost, příležitost a okolnost, která vyčerpá svoji užitečnost a který byla plně využita v některém předešlém stavu vlastního duchovního pokroku, není pro vlastní vůli a její úmysl žádnou možností, příležitostí ani vhodnou okolností být tvořivou, produktivní a progresivní. Opakuje se ještě jednou: Tento princip zcela a plně platí a je použitelný v každé situaci, kondici, stavu, stupni a kroku.

Takže měl-li by se jedinec fyzicky reinkarnovat do jednoho omezujícího a ohraničujícího stupně, jakým je přírodní stupeň, byl by oloupen o pravé příležitosti, vhodné okolnosti a možnosti pro vlastní tvořivý a produktivní pokrok. Jelikož již takový stupeň zažila při předcházející příležitosti, nemohla vy taková osoba v další následné reinkarnaci prožít nic hodnotného, tvořivého a nového.

Jakmile se někdo inkarnuje do jednoho určitého stupně, zdržuje se v něm tak dlouho, dokud zde potřebuje být, aby vyčerpal všechny příležitosti, vhodné podněty a možnosti, které tento stupeň nabízí. V okamžiku, kdy jedinec vyčerpá a využije všechny příležitosti atd., ze své svobodné vůle a úmyslu z tohoto stupně odchází, aniž by se tam kdy fyzicky - zevně vrátil. Bez ohledu na to, kolikrát by se tam tato osoba fyzicky - zevně vrátila, nemohla by v tomto stupni získat či nalézt žádné nové příležitosti, možnosti nebo vhodné okolnosti.

Nemá to skutečně význam, zdali někdo takový přebývá v jednom určitém stupni Stvoření jednu vteřinu či sto let nebo po celý věk tohoto jednotlivého stupně. Jakékoli setrvávání strávené v tomto stupni, ať vteřinu či sto let, znamená, že toto je přesně to období, které kdo potřebuje k provedení svých záležitostí a k využití všech příležitostí, vhodných okolností a možností, které by jím mohly být v tomto stupni využity a vyčerpány. Vše nad toto období by bylo mrháním vlastního času a překážkou vlastního duchovního pokroku a tvořivého snažení a v protikladu s vlastní vůlí a úmyslem.

(11)

Jak se již předtím mnohokrát uvedlo, je veškeré jsoucno a bytí uspořádáno tak, aby mělo synchronní, simultánní a diskrétní vztah a spojení s každým jiným. Takto být a existovat je vůlí a úmyslem veškerého Stvoření. Takové uspořádání zařizuje dvě hlavní věci:

Za prvé to dává každé situaci, aspektu a sentientní entitě, která má být a existovat, svobodu a nezávislost jako soběstačné, sebe sama řídící, sebeovládající se a sebenaplňující jednotky. Tato schopnost je životem jedincovy vůle a jejího úmyslu.

Za druhé má každý akt vůle a jeho záměry bezprostřední dopad, dosah a neustálou zpětnou vazbu po celém Stvoření, aniž by pro někoho či něco bylo nějak nutno se rozdělit nebo rozštěpit či být fyzicky přítomen jako vlastní nosič a manifestátor tohoto aktu vůle.

Vzhledem k tomu, že takto je uspořádáno vše ve Stvoření, nikdo nepotřebuje v žádném ohledu opakovat zas a znovu takový akt, ale namísto toho se jeden může soustředit na iniciaci a manifestaci dalšího aktu, který následuje v pořadí. Fyzická reinkarnace do téhož stupně by byla opakováním téhož aktu vůle (kupříkladu fyzický zrod, který byl již jednou prožit). Jelikož struktura a povaha každé vůle je progresivní a v neustálém plynutí, nelze opakovat tentýž akt s přesně stejným obsahem bez ohledu na povahu či aspekt tohoto aktu. Jestliže by takové opakování bylo možné, zrušilo by pravou povahu vůle a jejího úmyslu neustálé progresse. Takže by přestala být svobodná a funkční.

(12)

Jsouc nosičem jednoho Absolutního elementu Absolutní vůle Nejvyššího má vůle každé sentientní entity spolu s jejím úmyslem nekonečný počet a varietu aspektů, elementů a rysů. Tato situace umožňuje jedinci neustálý věčný pokrok. Každý jeden aspekt či element této vůle ve svém obsahu reflektuje vůli kteréhokoli srovnatelného aspektu všech ostatních vůlí ve jsoucnu a bytí. Stvoření je uspořádáno v souladu s hierarchií duchovní organizace. Každý jeden určitý aspekt či element vůle, jakož i vůle celková a její úmysl, jsou esenciálními a substanciálními soubytnostmi pro přežívání a náležité fungování aspektu odpovídajícího těmto situacím, stavům, okolnostem, krokům, místům a stupňům. Každá taková situace tudíž vyžaduje neustálou přítomnost tohoto odpovídajícího specifického aspektu jedincovy vůle a jejích úmyslů, aby se udržovalo její jsoucno a bytí. Toto uspořádání je v zásadě provedeno dvěma způsoby:

Za prvé je tato přítomnost zajištěna vzájemným propojením a vztahem a skrze propojení a vztah všech vůlí ve jsoucnu a bytí, od jednotlivostí ke globalitám na základě výše popsaných principů;

za druhé, a to je nejdůležitější, je dosažena prostřednictvím napojení na specifickou linii života, které každá jednotlivá vůle v každém daném okamžiku slouží. Kdokoli je fyzicky přítomen na této linii, je v celém Stvoření přímo spojen se všemi ostatními, kteří tuto linii řídí, od nejnižší duchovní dimenze a jejích světů a lidí až po nejzevnější vnější - fyzickou dimenzi a všechny její lidi. Tento proces byl popsán výše jako schopnost duchovních rádců posloužit komukoli jinému z pozice rozličných aspektů jeho okamžitého umístění.

Důležitým faktem zde je, že každý radí každému v sestupné linii, takže každý ze své okamžité pozice a umístění je jak rádcem někoho jiného na této linii, tak zároveň i tím, komu radí někdo, kdo k této linii patří.

Kdykoli někdo jako rádce či ten, komu se radí, vyvolá kapacitu něčí pozice, v místě a pozici, kde se taková evokace odehrává, se okamžitě zpřítomní něčí veškerá vůle a úmysly prostřednictvím toho a tím, kdo takovou evokaci provádí. Mnohonásobné evokace znamenají mnohonásobnou přítomnost. Takže takto a tímto způsobem je jeden neustále reinkarnovaný do téhož místa a stupně. V procesu takové evokace každý rádce a každý, komu se radí, může sdílet do nejmenšího detailu své zkušenosti a vzpomínky v jejich zvláštnosti a jedinečnosti vytvářeje tak u všech ostatních dojem, jako by byli každým jiným. Tato evokace ovšem z hlediska vnější mysli nepotřebuje být vědomá (v případě lidí, kteří momentálně obývají zónu vymístění).

Toto je tedy pravá reinkarnace. Toto je vlastní princip mnohonásobné reinkarnace vlastní vůle a úmyslů do téhož stupně a místa. Takže se nemůže odehrát žádná fyzická či doslovná reinkarnace celé osoby. Namísto toho se neustále reinkarnují vlastní vůle a její úmysly dle principu evokace. Vlastní vůlí a úmyslem jeden vyvolává všechny vůle a záměry těch, kdo se postupně po celém stvoření účastní na udržování této specifické linie života.

Mnozí lidé na Zemi si takový akt nesprávně vysvětlují a docházejí k falešnému závěru, že se jedinec musí mnohokrát fyzicky reinkarnovat na témže místě, aby se uskutečnil tento akt spojení a vztahu všech se všemi.

(13)

Výše uvedený princip mnohonásobné reinkarnace vlastní vůle a úmyslů je umožňován principem stálého vzájemného uvědomění všech. Základní přirozenosti každé vůle a úmyslu je, že jeden si uvědomuje všechny ostatní a všichni ostatní si uvědomují toho jednoho. Žádná vůle nemůže mít náležitý vztah, aniž by si stále uvědomovala toho, ke komu se vztahuje. Nelze ustanovit žádný vztah bez uvědomování si tohoto vztahu.

Je tedy jedním z hlavních záměrných aktů jedincovy vůle a její žádosti mít vztah ke všemu Stvoření, aby se stal plností vlastního jsoucna a bytí. Toto je jeden z nejzazších účelů jedincovy vůle a jejích úmyslů.

Prostřednictvím univerzálního vědomí a nadosobní duševnosti si každý simultánním způsobem niterně uvědomuje všechny ostatní ve Stvoření, jakož i všichni ostatní si uvědomují jeho. Aktem tohoto uvědomění je každý přítomen v uvědomění každého a může být něčí vůlí a úmyslem okamžitě aktivován v každé době a místě ve Stvoření, je-li to třeba a vhod. Takže když někdo zaměří svou soustředěnou pozornost do vlastního uvědomování si všech ve Stvoření jako celku, nebo na nějakou specifickou část tohoto celku, umožňuje se tomu celku nebo části, aby byly ve své celosti ze své vůle a úmyslu přítomny na tomto místě či situaci prostřednictvím uvědomění a uvědoměním této jednotlivé osoby, která tak činí aktem své svobodné vůle a účelu.

Tímto uspořádáním jsou vůle a úmysl každého v celém Stvoření přítomny kdekoli jinde bez času a prostoru umožňující náležitou funkci a udržování každé části Stvoření, jakož i celého Stvoření. Tato část či celek Stvoření potřebují pro své přežití přítomnost a manifestaci vůle a úmyslu každého ke jsoucnu a bytí.

(14)

V daleko širším smyslu závisí veškeré jsoucno a bytí Stvoření na neustálém a nepřerušovaném procesu duševní činnosti všech sentientních myslí. Tento proces generuje ohromné energie, které udržují neustálý pohyb všech těles ve Stvoření a jejich gravitační sféry. Proces nepřerušované duševní činnosti je výsledkem a následkem univerzálních a singulárních vůlí a jejích úmyslů být a existovat. Není možná žádná duševní činnost bez vůle k této činnosti.

Takže přežívání veškerého Stvoření závisí na vůli a jejích faktorech úmyslu. Sentientní duševní činnost sestává z nekonečného počtu a variace jedinečných a neopakovatelných specifických mentací jedné jedinečné a neopakovatelné sentientní entity. Celková sentientní mentace se ve své povšečnosti odvozuje a vyplývá z Absolutní sentientní duševní činnosti Nejvyššího. Nejvyšší je reprezentován v každém zvláštním a nejmenším detailu všech částí a singularit ve Svém Stvoření tímto jedinečným a neopakovatelným procesem duševní činnosti jedné singularní sentientní entity. Na straně druhé je proces mentace u každého tímto spojením a vztahem s Absolutním zdrojem spojen se všemi ostatními procesy duševní činnosti ve jsoucnu a bytí. Takže v povšečnosti jsoucna a bytí se kumulativní souhrn všech duševních činností ze všech vůlí a jejich úmyslů jeví jako jedna celková duševní činnost, která je replikou Absolutní duševní činnosti Nejvyššího. V takové celkové jedné mentaci představuje něčí specifická a jedinečná mentace buňku se speciální funkcí a posláním. Tuto funkci a posláním tato buňka provádí svou vůlí a úmyslem tak činit. Protože každá buňka má jiné posláním, její přežití závisí na každé jiné buňce provádějící svoje specifické posláním. Selhání v takové činnosti ohrožuje fungování všech ostatních buněk. Takže každá buňka ze své svobodné vůle a úmyslu musí sledovat proces své vlastní jedinečné a zvláštní duševní činnosti dávajíc tak sobě i jiným příležitost naplnit každé vlastní posláním a účel v tomto procesu mentace. Prostřednictvím této vzájemné závislosti se každá buňka podílí na procesu mentace každé jiné buňky a je přítomna kdekoli a kdykoli jinde v celém těle – Stvoření – bez nutnosti zaujmout fyzicky funkci někoho jiného. Jelikož je proces duševní činnosti neustálým progresivním plynutím, není žádná opakující se a totožná mentace v jakémkoli daném okamžiku proveditelná. Tatož opakující se mentace by zrušila proces mentace.

Přirozeností vlastní vůle a úmyslu je duševní činnost v neustálém progresivním plynutím. Žádná regrese v jakékoli formě, módu či kondici nemůže zajistit progresivní plynutím duševní činnosti z její vůle a úmyslu. Fyzická reinkarnace by ale učinila právě toto, podkopávajíc tento proces opakováním jeho manifestace v témže stupni.

(15)

Každý význam, smysl či účel každého aktu vůle a jejího úmyslu je myslitelný pouze tehdy, jestliže je jeho výsledkem nějaký užitek a pokud přináší obecný prospěch prostřednictvím procesu vzájemného sdílení. Samoučelné akty vůle, bez jakéhokoli užítku vůbec, nemají žádný užitek, a tudíž v nejzazším smyslu nemohou udržovat jsoucno a bytí vůle. Proto je vlastní úmyslným faktorům vůle nutnost jednat či vytvářet aktivity pro obecný prospěch, společné blaho, sdílení a užitek všech ve Stvoření.

Tento účel univerzální vůle a jejich singularních vůlí se odvozuje z Přirozenosti Absolutní vůle Nejvyššího, Kdož chce a zamýšlí sdílet Své aktivity s každým jiným ve Svém stvoření. Fakticky jsou všechny takové aktivity Nejvyššího vytvářeny za účelem prospěchu, blahu a užítku a sdílení pro všechny ve Stvoření.

Záměrné faktory vůle, které udržují její život a funkci, určují strukturu a povahu vzájemného propojení a vztahů všeho ve Stvoření. Aby bylo toto sdílení pro vzájemný prospěch, společné blaho a užitek po celém Stvoření stále zajištěno, je ve vůli lidí a jejím úmyslu ustanoven princip neustálé a synchronní zpětné vazby všech aktivit a jejich výsledků. Ta je odvozena z Absolutní vůle a Absolutního úmyslu Nejvyššího. Bez této zpětné vazby by motivační faktory aktů vůle a úmyslů byly potlačeny a nemohl by nastat žádný impuls pro obecný prospěch, společné blaho a sdílení.

Prostřednictvím procesu takové neustálé zpětné vazby se každý ve stvoření podílí na aktivitách každého jiného bez nutnosti opustit svou vlastní vůli a úmysl či své okamžité místo, stav, kondici, krok nebo stupeň.

Tato účast prostřednictvím zpětné vazby zkušeností a aktivit všech ostatních je umožněna procesem podobností v náklonnostech k aktivitám. Vlastní vůle a úmysl vyvine náklonnost ke sdílení, vzájemnému prospěchu, společnému blahu a užítku. Aktivity různých vůlí se liší nekonečně mnohým a různým způsobem přispívajíce k nádheře a kráse Stvoření, ale náklonnost tak činit z vlastní vůle a úmyslu je pro všechny táz. Ve stejnosti těchto náklonností je přítomna povšechnost vlastní vůle a úmyslů. Prostřednictvím této přítomnosti je navěky zajištěna neustálá zpětná vazba obsahu, aktivit, zkušeností a reakcí.

Takže nikdo není žádným způsobem svázán s jedním místem, časem či rozpoložením za účelem provádění zpětné vazby nebo účasti v aktivitách a zkušenostech, které se odehrávají kdekoli ve Stvoření.

Proto se jeden nepotřebuje neustále reinkarnovat do téhož místa a stupně, aby prováděl či získával takovou důležitou zpětnou vazbu. Vlastní vůlí a správným úmyslem a skrze podobné náklonnosti může každý být v jakémkoli místě, stupni, rozpoložení, stavu či době bez vlastní doslovné fyzické přítomnosti.

(16)

Ve vyšším smyslu se hořejší princip z čísla 15 odvozuje z daleko obecnější a širší základny Absolutní vůle Nejvyššího a jejich Úmyslů. Absolutním motivačním faktorem této Vůle může být jen Absolutní láska, jež je Absolutní vůlí, a Absolutní moudrost, která je Absolutním úmyslem.

Z toho plyne, že vůle každého má kořeny v jeho lásce a jeho úmysly ve vlastní moudrosti. Cokoli kdo miluje, chce. Tento fakt vede k založení úmyslu k vykonávání lásky této vůle nanejvýš naplňujícím, uspokojujícím, tvořivým, produktivním a trvalým způsobem. Toto je moudrost jedincova úmyslu chtít vlastní lásku.

Takže rozsah, stupeň a intenzita každé lásky a její moudrosti určuje obsah jedincovy vůle a kvality jeho úmyslů. Jestliže jsou všechny úmysly jedincovy vůle zaměřeny tak, aby moudře sloužily jeho lásce, a jestliže jeho láska vytváří a přivádí aktivity, které jsou pro, vzájemný prospěch, obecné blaho, sdílení a užitek všech, pak taková vůle, úmysly a láska jsou dobré, pozitivní a moudré. Jestliže nikoli, pravá láska, moudrost a jejich vůle a úmysly jsou zrušeny a žádný náležitý život či štěstí, obsah, spokojenost, blaženost, tvořivost, produktivita a smysluplnost nemůže dojít plodnosti.

Pravá láska a její moudrost chtějí a zamýšlejí vytvořit a do Stvoření přinést vždy něco odlišné, nové, něco přesahující vše, co se nabízelo předtím. Tento princip lásky a moudrosti má platnost a je použitelný ve všech ohledech ve všech úrovních, stupních, dimenzích a krocích Stvoření.

Tudíž žádostivost po reinkarnaci do téhož místa a stupně nemůže vyvěrat z pravé lásky a moudrosti, ale z jejich opaku. V situaci reinkarnace by jeden sdílel se všemi tentýž stupeň, který se již jednou sdílel předtím v první inkarnaci v něm. Sdílet totéž dvakrát či vícekrát je kontraproduktivní a samo o sobě nemá žádnou tvořivost a progresivní smysl. Není ze svobodné vůle a z pozitivního, dobrého úmyslu, majících kořeny v pravé lásce a moudrosti progresivního způsobu života a žití.

(17)

Každý aspekt vůle a její motivační a záměrné faktory obnášejí v sobě své důsledky a následky. Čistý akt vůle je určován svým úmyslem jednat ze svobodné vůle. Žádné aktivity nejsou ve svém stavu začátku a vzniku možné bez svobodné vůle a úmyslu jednat. Takže každá vůle musí být zcela svobodná a nezávislá na jakékoli příčinnosti nebo principu příčiny a účinku. Takže nic není předurčeno, ale vše má svobodu jednat. Avšak v okamžiku rozhodnutí jednat omezuje jedinec ze své svobodné vůle a úmyslu k tomuto aktu sám sebe na tento akt, dokud nesplní svůj účel a užitek a nepřinese všechny své důsledky a následky. V tomto ohledu počíná kauzalita poté, co bylo ze svobodné vůle učiněno rozhodnutí konat.

V nejzazším smyslu tedy nikdo není nikdy svázán žádnými zákony příčinnosti. Volba jedincovy svobodné vůle být svázán takovou příčinností platí pouze během trvání tohoto jednotlivého aktu. Jelikož to ale byla svobodná vůle, která ustanovila tuto kauzalitu v rámci daného aktu svým úmyslem a svobodnou volbou přinést a prožít určité důsledky a následky rozličných aktivit, je vždy svobodná a nikdy není předurčena.

Zkušenost důsledků a následků jakéhokoli aktu není nikdy vázána časem a prostorem nebo místem a stupněm. Akt se může aktualizovat a realizovat v jakémkoli místě či stupni, stavu nebo rozpoložení, zatímco jeho důsledky a následky se mohou projevit zcela někde a někdy jinde nebo ve zcela odlišném stavu a rozpoložení. Takže důsledky a následky každého aktu se zakouší buď v určité fázi či rozpětí vlastního života na jedné úrovni či stupni, je-li to potřebné a užitečné z hlediska všeobecného a osobního poučení, nebo někde a někdy jinde, je-li to z nějakých univerzálních či osobních důvodů, známých jediné jedincově svobodné vůli a úmyslu, vhodnější a užitečnější.

Navrácení se zpět do téhož stupně kvůli přivedení důsledků a následků vlastního jednání poté, co jedinec z tohoto stupně odešel, je krajně zbytečné, kontraproduktivní a pošetilé, vyplývající obvykle z negativního úmyslu udržovat věčně vlastní stav. Pravý život a jeho svobodná vůle nikdy nepůsobí takto marnivým způsobem.

(18)

Všechny aspekty svobodné vůle a úmyslů mají svůj čas, místo, stav a rozpoložení ve Stvoření. Jakkoli, kdykoli a kdekoli se tudíž něco stane, je to výsledek umístění či stanovení každého aspektu svobodné vůle a jejích úmyslů. Má to svůj účel, význam a smysl bez ohledu na to, jak neobvyklé, kritické a nevhodné se to z hlediska vnější mysli zdá být.

Každá taková událost slouží nejzazšímu účelu svobodné vůle a jejích úmyslů udržet si svou nezávislost. Ať se přechodná situace takového dění zdá být jakákoli a ať se zdá být jakkoli omezující, ohraničující a zmatečná, slouží tomuto nejzazšímu účelu svobody a nezávislosti a vede jedince od svobody a nezávislosti k daleko více přesahující svobodě a nezávislosti. Všechny přechodné stavy této situace jsou body poučení, které jedinci umožňují být svobodnějším a svobodnějším, více a více nezávislejším bez ohledu na to, zdali se během určitých okamžiků či období času a prostoru nachází ve fyzickém, duševním či duchovním vězení, nebo v nemoci, bídě, neštěstí apod. (Toto se vztahuje pouze na lidi v zónách vymístění.) Všechna taková poučení a zkušenosti pocházejí z jedincovy svobodné vůle a volby vlastního úmyslu být svobodnějším a nezávislejším, aby tak větší společné blaho, obecný prospěch a sdílení všeho mohlo dojít svého plodného dozrání. Vše ve Stvoření bez výjimky a vyloučení slouží tomuto nejzazšímu účelu.

Jelikož toto probíhá progresivně a cyklicky - spirálovitě, byť je kdo v jakékoli kondici či stavu, ať jsou to nejvyšší nebesa či nejhlubší pekla, tato kondice slouží nejzazšímu

účelu Stvoření. Nezáleží na tom, jestli je někdo v nejhlubších peklech a není si tohoto faktu uvědoměle vědom. Pekelná zkušenost je jeho vlastní způsobem dosažení konečného a nejzazšího objevu cesty, která vede k jeho větší svobodě a nezávislosti ve službě všem ve Stvoření.

Jelikož je tento proces cyklicko - spirální, jedinec se nemůže nikdy fyzicky reinkarnovat do téhož stupně zas a znovu. Takový čin by porušoval tento progresivní běh Stvoření a zastavil by ho, obrácejí ho zpět k sobě. Jestliže by to kdy mohlo nastat, veškeré Stvoření by se náhle zničilo.

(19)

Stav věcí v zónách vymístění je v tomto ohledu ovšem přesným opakem a směrem k tomu, co bylo řečeno v této kapitole. Vše zde má zvrácenou a zkaženou podobu obrácení vzhůru nohama. Je ovládán nevědomými procesy a neznalostí, která vše bere doslovně, finalisticky, zevně, fyzicky, zdeformovaně a povrchně bez jakéhokoli ohledu na pravou duchovnost.

Obyvatelé těchto zón si tudíž ze své svobodné vůle zvolili uvést načas svou svobodnou vůli a její pozitivní úmysly být a existovat v pravé realitě do nečinnosti a dřimoty a nahradit ji pseudovůlí otroctví, negativismu, odporných a zlých úmyslů. Důvodem takového potlačení a zatlačení je důležité univerzální poučení o pravé povaze negativního stavu. V tomto procesu takové poučení nastává.

Jelikož negativní stav nemůže existovat bez sentientní mysli, musel být uveden do jsoucna a bytí ze svobodné vůle, volby a zvláštního záměru prožít jeho důsledky a následky sentientními entitami. Jsoucno a bytí negativního stavu lze aktualizovat a realizovat pouze z uvědomění si svobody volby, vůle a úmyslů tak učinit a prožít něco odlišného, než ve Stvoření Nejvyšší nabízí. Svobodná volba zahájí takovou zkušenost dává vznik negativnímu stavu.

Aby se vše ve Stvoření poznalo důsledky a následky negativního stavu, Nejvyšší určitým lidem dovolil, aby dobrovolně aktualizovali své uvědomění opačné možnosti volby a aby ze své svobodné vůle a úmyslů volby posloužili tomuto procesu poučení o negativním stavu, jeho rozpoložení, stavu a procesu.

Jelikož vše závisí na sentientní mysli, je to sentientní mysl, která potřebuje uvést negativní stav do funkce tím, že jej uvede do tohoto módu a bytí v sobě samé. Jelikož ale taková jsoucna a bytí jsou v protikladu se všemi principy a zákony pravého jsoucna a bytí, vypadávají ven a jsou vymístěna z pravého Stvoření a působí na principech, které jsou v protikladu ke všemu v pravém Stvoření.

Negativní stav je přechodný stav lidské svobodné vůle a jejích úmyslů k poznávání a sdílení. Jakmile splní svůj účel, nebude již nutno ho podvkrát či vícekrát udržovat a prožívat.

Obsah a účel negativního stavu je vždy stejný – zahrnující kontraproduktivitu, nevědomé procesy, neznalost, slepotu, bidu, strádání, destrukci a šílenství – a nikdo se nemůže nikdy reinkarnovat do téhož místa a stupně zón vymístění, kde přebývá stejný aspekt negativního stavu. Takové opakování by nesloužilo žádnému účelu, užitku či poučení, protože takové už nastalo v první inkarnaci do negativního stavu. Zde je důležité, že bytí v negativním stavu, stavu, který je neproduktivní a netvořivý, je pro jedincovo poučení omezující a ohraničující, protože působí na principu neznalosti. Jeho obsah je tudíž uniformně stejný na každé jednotlivé úrovni nebo v každém jednom stupni jeho projevu. Proto se o tomto stavu nelze nic nového dovědět

návratem zpět do stejného stupně či úrovně jeho manifestace (v tomto případě na planetu Zemi).

Vzhledem k tomuto uspořádání bylo mezi Nejvyšším a těmi, kdo dobrovolně ze své svobodné vůle a úmyslně chtěli a budou chtít poznat a demonstrovat důsledky a následky negativního stavu, dosaženo důležité dohody: Nikdo se nebude nikdy muset vrátit zpět do stejného stupně a úrovně projevení negativního stavu. Tím se vyhýbá nepotřebné bídě, strádání a hromadění negativity a zla, jež nevede k žádnému novému poučení.

Takže reinkarnace do negativního stavu na planetě Zemi by byla hrubým porušením této smlouvy.

V závěru tohoto výkladu je nutné znovu upozornit, že existuje přesahující chápání všeho tohoto, jehož odhalení by bylo předčasné, jelikož obecně patří k novému kroku v duchovní progresi Stvoření a lidských tvorů na Zemi zvlášť.